

МАКЕДОНСКАТА САГА

Р

редлогот на Метју Нимиц за надминување на спорот околу името со нашиот јужен сосед не донесе подобрување на комшиските односи меѓу Македонија и Грција. Таа тврдоглаво одбива да ја признае реалноста дека постоиме како држава, а уште помалку верува дека македонскиот народ го зборува македонскиот јазик и ја негува својата автохтона култура. Таквиот арогантен и циничен однос нема да ги подобри политичките релации меѓу Атина и Скопје, а сигурно влијаат врз возобновувањето на национал-шовинистичките сили, кои повторно почна да се етаблираат

во грчкото општество.

Ако длабоко се сирне во суштината на проблемот, кој има историски и културолошки корени, тогаш во овој момент тој е ненадминлив, бидејќи во овој случај Грција верува дека има "патент" врз името и културните наследства. Но, во врска со ова прашање не постои само една вистина.

Од историска гледна точка таквото становиште мошне е дискутабилно, а доколку нему му се спротивстави и политичката димензија, тогаш проблемот се усложнува. Затоа односите меѓу Македонија и Грција веќе деценија ипол се статус-кво, а доколку темелно се разгледаат сите досегашни понудени политички варијанти или опции за доближување на страните, тогаш проблемот брзо би се решил.

Меѓутоа, ваквиот принцип во преговорите околу името нашиот јужен сосед упорно го одбива додека, пак, македонската дипломатија цело време несериозно му пристапува и постојано "каска" зад настаните, освен ако позитивно се гледа на последната консултација меѓу државниот и политичкиот врв во земјава, кој мина како што мина и остави дискутабилни теми за разглобување. Всушност, Метју Нимиц не донесе ништо ново, освен што анексите на предлогот кријат неколку важни егзистенцијални стапици, кои мораат на соодветен начин да се одбегнат. Имено, во преговорите со Грција не смее да се преговара за името на македонскиот народ или за јазикот кој го зборуваме, а уште помалку да се даде некој позитивен сигнал за понудената "патент" формула. Ваквиот начин на комуницирање не претставува добра основа за рамноправен однос во преговорите со Грција. Тие одамна се осудени на пропаст, затоа што секогаш едната страна се брани со уцени и со ексклузивитетот врз македонското име и регионот каде што живееме.

Во проблемот многу повеќе претставува опасност т.н. теза за "народот или граѓаните од Република Македонија", која во последно време ја преудницираат одредени стручњаци во земјава, кои водени од идејата за лична корист всушност ги затскриваат вистинските намери на олеснувачите или на заткулисната геостратешка политика, која со себе носи бришење на македонскиот народ, на Македонската православна црква, на македонскиот јазик, култура, писменот итн. од географските карти и од енциклопедиите за наука и култура.

Според тоа, последниот предлог на Нимиц ги содржеше сите овие елементи и затоа не може тој да се оцени како исчекор во подобрувањето на односите меѓу соседите. Всушност, во предлогот мора да се гледа уште една голема опасност, која е слична на нон-пејперот од настаните во 2001 година. Тој документ се протна во медиумите, а подоцна од А до Ш се преточи во Рамковниот договор. Затоа, дали треба да веруваме дека предлогот на Метју Нимиц е алфа и омега за решавање на проблемот?!

Ваквата порака не треба да биде сфатена како црвче за да фатиме крапче, а уште повеќе не смееме да бидеме слепи дека во неа се крие некоја хиреографска порака. Таа е толку проста како грав, што дури и најглулавите можат да ја сфатат како бомба за македонскиот народ. На работите треба трезвено и одмерено да се гледа, а не веднаш да се одговори со писмо за дообјаснување на препораките или за одмрзнување на односите. Што во овој момент ние правиме? Стоиме во место, иако земјата се движи. Имено, Грците го отфрлија предлогот така што сите натамошни активности во однос на најновиот предлог на Нимиц се излишни. Значи, треба да се бара нова мала врата или да се внимава на тајната дипломатија која често пати носи ниски удари во плексус. Според сите досегашни искуства, во однос на ова прашање грчката дипломатија не мирува. Таа многу пати знаела да не посрамоти на меѓународните конференции и притоа ни создавала неприемливи чувства на горчина и на срамење. Затоа, мора темелно да се подготвиме и да не брземе со одговорите на предлогот. Наши покрупни проблеми претставуваат реформите во правосудството, потоа почнувањето на преговорите околу статусот на Косово, па дури потоа доаѓа проблемот со Грција. Значи, севкупното политичко внимание треба да го насочиме кон овие две приоритетни прашања, а што се однесува на спорот со нашиот сосед треба да живееме на "штрек", бидејќи Грците отсекогаш биле познати како добри трговци. Дали ние знаеме да тргуваме со она што не се продава - националното име и достоинство?!

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски